

»Så vær I da fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen« (Matt. 5,48)

Afsluttende ord om lydigheden

Troen er et uforbeholdent JA til, at Gud er god – kun god – at Hans vilje kun er god – Hans veje kun gode – Hans midler og metoder kun gode – et uforbeholdent JA, der fastholdes, når erfaringerne tilsyneladende ikke bekræfter det, men tyder på noget andet.

Dette uforbeholdne JA til Gud er dermed et lige så uforbeholdent NEJ til alt, som ikke er af Gud.

I dette JA og i dette NEJ ligger lydigheden.

Gud bevare dig!

Jesus begyndte engang at give sine disciple til kende, at han skulle gå til Jerusalem og lide meget ondt af de ældste og ypperstepræsterne og de skriftkloge og dræbes, men opvækkes på den tredje dag.

Da tog Peter ham til side, begyndte at sætte ham i rette og sagde: »Gud bevare dig, Herre...« (Matt. 16,21 flg.).

Velsignelsen lyder således: »Herren velsigne og bevare dig...« Noget herligere kan ikke tænkes!

Nej – men lad os ikke tænke vore egne tanker om Herrens velsignelse og bevarelse, thi de er i bedste fald såre begrænsede.

Peter ville, at Gud skulle bevare Herren fra at gøre Hans vilje, thi den forekom ikke Peter god.

Han ville, at Gud skulle bevare Jesus fra at gå korsets vej til ende, thi den vej førte jo til lidelse og tab.

Havde Jesus rettet sig efter Peter, var lydigheden brudt sammen.

Sådan må det ikke gå dig!

I disse ord afsløres den menneskelige opfattelse af, hvad der er godt, og hvad der er ondt.

Så slemt, så uforståeligt, så lidelsesfuldt må det ingeniende gå dig. Det kan umuligt være Guds vilje. Gud er kærlighed – derfor holder Han smerten og tabet og modgangen fra sine udvalgte.

Vi har ikke svært ved at forstå Peter. Hans opfattelse bor dybt i os alle. At Gud bevarer os fra det svære, tror vi fast og vist og er såre taknemmelige for, thi det har vi oplevet gang på gang.

Men at Han vil lede os en tilsvarende vej som Jesus, korsets vej, og ikke vil bevare os fra den, kniber det med at acceptere med taknemmelighed.

Og at Han kun er god, når Han leder os den vej, fatter vi først efterhånden. Vi ser som regel Hans herlighed bagfra.

Vig bag mig, satan!

Jesu svar er skarpt som et tveægget sværd. I Peters kærlige irettesættelse ser han selve ondskaben, satan.

Han indlader sig ikke i nogen diskussion med ham, men byder ham vige bag sig.

Her er ikke plads for noget kompromis med en afpasset mellemløsning.

Her siger Herren JA JA til Gud og NEJ NEJ til ondskaben, satan, der har forklædt sig i kærlighedens skikkelse, citerer velsignelsens ord om Guds bevarelse og har alle »gode« argumenter på sin side.

Intet menneske fatter af sig selv, at Guds vej til vinding går gennem tab.

Du er mig til forargelse

Peters »overbevisende« ord om Guds bevarelse gør det svært for Herren, thi de påfører ham jo den tanke, at Gud ikke kan være kærlighed, når Han anviser sin Søn korsets vej.

Peter vækker forargelsens mulighed. Havde Herrens JA til Gud været noget mere – f.eks. muligheden af et NEJ til at gå hele vejen – havde hans JA altså ikke været JA, men noget derudover, da var det brudt sammen.

Vi er her ved en altafgørende stund i menneskehedens historie. Siger Jesus JA til Guds vilje og Guds vej – siger han »kun« JA, så hans JA er JA, eller siger han noget mere?

Du sanser ikke, hvad Guds er

Peter har ikke sans for, hvad Guds er. Men han mener, at han har det. Derfor er han, denne »gode« og »kærlige« mand, blevet et redskab for ondskaben uden at vide det. Han er overbevist om, at han siger det rigtige til Herren, og hele hans varme hjerte står bag hans ord, ja fylder dem. Han er sikker på, at alle de andre disciple er enige med ham, hvilket de også er.

I en vis forstand taler han på vegne af os allesammen. Ud fra vor opfattelse af kærligheden mener vi at kunne sige, hvad Gud kan, og hvad Han ikke kan, og vi er temmelig sikre på, at det, vi siger, er sandt. Det viste sig i Peters tilfælde at være en modsigelse af Gud selv.

Han sansede ikke – havde ikke fornemmelse af – intuition for, hvad Guds er. Og han havde vandret med Herren i flere år.

Intet menneske, end ikke en disciple, end ikke den ledende disciple har som en selvfølge sans for, hvad Guds er, thi Guds

tanker er ej vore, og vore veje ej Hans – nej, som himmelen er højere end jorden, er Guds veje højere end vore og Hans tanker højere end vore (Esaj.55,8-9).

men kun, hvad menneskers er

Hvad Peter her siger tilhører mennesket, ethvert menneske. Det sanser enhver uden videre, thi det forekommer enhver selvfølgelig – sådan kan Gud ikke være, thi sådan er kærligheden ikke. Det er en grundlæggende opfattelse hos ethvert menneske, og ud fra den tænker han, taler han og træffer sine dispositioner og afgørelser.

Det er *selvbevarelsen* – den er vort livs umiddelbare indstilling – et instinkt i os.

Den har vi alle sans for – og vi mener, at selvbevarelsen ikke har nogen grænse, men er gældende i eet og alt.

Jesu ord og handling åbenbarer, at Guds tanker om bevarelse er himmelhøjt over vore. Det kan komme dertil, at et Guds barn må bede: »Gud, bevar mig fra at bevare mig selv imod din tanke og vej!«

Lydigheden er det uforbeholdne JA til, at Gud kun er god, når det ikke behager Ham at bevare os således, som vi gerne vil bevares, men fører os sin vej efter sin tanke.

Venlighed og kærlighed

Man kan ikke sige, at Jesus var venlig imod Peter. Det er i det hele taget udelukket at karakterisere vor Herre Jesus som et venligt, imødekommende, behageligt og indtagende menneske. Kalder man ham charmerende, er det bespottelse. Men han var kærlig. Thi kærligheden og sandheden er uadskillelige.

Peter mente, han var kærlig, men han var kun venlig. Kærligheden sker aldrig på bekostning af sandheden, men det gør venligheden.

At være venlig er at sige både JA og NEJ. Dermed undgår man konfrontationen. Man undgår også at tage stilling. Man viser forståelse både for sandheden og for løgnen.

Dermed mister man sit salt. »I skal have salt i jer selv og holde fred med hverandre (hvilket aldrig kan ske på bekostning af sandheden)« (Mark. 9,50).

Venlighed er ikke lydighed, men det er kærligheden derimod – altså, hvad Gud forstår ved kærlighed!

Ethvert sandt udsagn om Gud er *absolut*. Han er god – uden nogen indskrænkning heri – Han er viis – Han er retfærdig – og det er Han *absolut!*

Kærligheden er ven med det absolutte, thi den er ven med sandheden, der er absolut, men det er venligheden ikke. Den er ven med det relative og uvenlig imod det absolutte. Thi det absolutte kræver JA JA eller NEJ NEJ, men det relative er tilfreds med både-og.

Det absolutte

Hele Bibelen, men især *Johannes*-evangeliet og hans breve fremhæver, at i Guds rige gælder det absolutte, thi der hersker sandheden. Der er ikke plads til noget andet end sandheden.

Enten Lys eller Mørke – altså enten sandhed eller løgn – enten fra Gud eller fra mennesker – enten Guds tanker og veje eller vore – enten ovenfra eller nedenfra – der åbnes ikke for andre muligheder, andre synspunkter og opfattelser – der gives ingen mulighed for et rimeligt kompromis, en acceptabel mellemløsning.

Derfor kan der i Guds rige kun svares JA JA til Lyset og NEJ NEJ til Mørket, altså alt det, der ikke er af Gud og derfor ikke blot er forkert, men ondt.

Svarer man noget derudover, hører man ikke hjemme i Guds rige og bringer sin sjæl i fare, thi et sådant svar er af *det onde* (Matt. 5,37).

Derfor enten *elsker* eller *hader* man i Guds rige. Nogen mellemindstilling gives ikke.

Man elsker Herren absolut – og man »hader« alt og alle, selv sit eget liv (Johs. 12,25) og sine nærmeste, hvis det eller de vil lokke os til eller overtale os til at sige noget mere end JA JA til Herrens vilje og vej og NEJ NEJ til alt andet (Matt. 10,37).

Det absolutte betyder, at Gud forbliver DEN, HAN ER i vort liv og ikke reduceres til en gud i vort billede – en gud efter vore tanker – en gud i vor opfattelse af kærligheden.

En gud efter vore tanker må gerne hjælpe os af nøden, men ikke bestemme og ikke herske over os i eet og alt.

Ikke vore egne

»Ved I ikke, at I ikke tilhører jer selv?« siger Paulus til korinterne (og til os) (1. Kor. 6,19).

Gud har købt os for en utænkelig høj pris, sin egen Søns blod, for at vi skulle tilhøre Ham, men ikke os selv.

At tilhøre sig selv er fortabelsen, thi det er at tilhøre ondskaben.

At tilhøre Herren er frelsen, thi det er at tilhøre Ham, der er absolut god, absolut viis, absolut retfærdig og absolut almægtig. Det er derfor at sige JA JA til Ham og hans vilje og NEJ NEJ til alt andet. Sådan er lydigheden, den evangeliske, stærke. Den har ikke sin plads i det relative (hvordan skulle lydighed have det?), men i det absolutte, ja Den Absolutte, Gud

selv.

Et eksempel som mange af os husker

I 1990 skulle vi tage stilling til, om unge med vor billigelse kunne deltage i et internationalt evangelisationsarbejde, der anvender rock-musik, mimen og drama i arbejdet. Er dette fra Gud og derfor et Gudgivent middel i evangeliets tjeneste? Jeg var og er overbevist om, at det ikke er fra Gud, ikke er ovenfra, men nedenfra og derfor ondt.

Der var kun eet at gøre: at sige NEJ NEJ og intet derudover.

Det var i flertallets øjne for radikalt, for absolut. Ganske vist var drama og rock »ikke min kop the«, som nogle sagde, men at sige NEJ NEJ dertil var at gå for vidt – man burde vise forståelse for ungdommen – for det store flertal af evangeliske kristnes opfattelse i den engelsktalende verden – for store internationale kristelige organisationer, der »optræner« unge i »evangelisation« – man burde sige noget mere og mere imødekommende end NEJ NEJ.

Mange ville slet ikke tage stilling, thi de ville undgå konfrontationen, i hvilken man jo risikerer at miste gode venner.

Således reducerede man spørgsmålet til at være af *relativ* betydning og tog det dermed ud af Guds rige, hvor kun det absolutte hersker, fordi kun Guds vilje hersker. Sandheden hersker.

Det var af det onde – men sådan syntes flertallet slet ikke – de synes, at JA JA og NEJ NEJ er af det onde, thi det skaber jo konflikter. Det er jo at elske eller at hade. Så er det bedre at blande lys og mørke sammen – bedre at lade Guds vilje og menneskers mødes i et fornuftigt kompromis, hvor man hverken elsker eller hader, men er venlig. Flertallet glemte, at flertallet aldrig har ret, slet ikke i åndelige spørgsmål, ej heller i moralsk-etiske, end ikke i æstetiske. (Det burde de, der har læst *Søren Kierkegaard* eller/og *Henrik Ibsen* i hvert fald vide.) Så bevarede de mangfoldige unge iblandt flertallet og fra at gøre Guds vilje, d.v.s. sige NEJ NEJ til rock, drama, mimen og hvad al denne larm og alle disse skrækeligheder nu hedder – NEJ NEJ og intet derudover, thi det er af det onde.

Konsekvenserne

Følgerne af både-og er katastrofale i åndelig henseende, men opleves ikke sådan lige med det samme – for manges vedkommende måske aldrig. Arbejdet fortsætter jo – man »evangeliserer« – man samles som gode venner i et relativt forhold til Gud og til lydigheden, hvilket kødet trives ganske godt med.

Men saltet mister sin kraft. Venlighe-

den til alle sider har fortrængt kærligheden til Gud og berøvet den venlige sansen for, hvad Guds er.

Man har svigtet både ungdommen og de evangeliske kristne, som anbefaler mimen, drama, dans og rock.

Havde man sagt NEJ NEJ og intet andet, da havde man bragt ungdommen ind under Den Absolutte og dermed ind under Guds frygten – man havde hjulpet den til at sanse, hvad der er af Gud, og hvad der kun er af mennesker. De var kommet på ret plads. Nu risikerer de aldrig at komme det.

Og de evangeliske kristne, der anbefaler den slags ting, har man forankret i det, der er nedenfra. Et stort ansvar, som det kan blive vanskeligt at bære på regnskabsdagen. Havde man sagt NEJ NEJ – havde man sat kærligheden til Gud forud for kærligheden til gode venner – havde man holdt fast ved det absolutte, da havde de fået det chok, som kunne have vakt dem til erkendelse af sandheden, den absolutte.

Man svigtede dem altså ved at undgå konfrontationen med dens pinlige øjeblikke og med dens risiko for, at man mistede dem.

Selv mistede man saltet og bragte sin sjæl i nærheden af lunkenheden, der netop er det relatives sfære.

Dette skriver jeg som en, der er medskyldig i den sørgelige tilstand, thi jeg, der havde det dybeste åndelige ansvar, var selv alt for længe i venlighedens kompromissøgende tjeneste i stedet for kærlighedens sandhedssøgende og tøvede med at vælge Lyset – sige JA JA til Herrens vej og vilje – og NEJ NEJ til rock, såkaldt drama, mimen – og ikke sige noget derudover.

Menighederne i dag

Det foran anførte er en indirekte beskrivelse af menighedernes åndelige tilstand i dag.

Man lever, arbejder, »tjener« Gud i en tilstand af både-og – både verdens tanker, ideer, organisatoriske indretning, økonomiske overvejelser og dispositioner – og så helst også Guds velsignelse, Ordets forkyndelse, bøn, o.s.v.

Det er et kompromis imellem det, der er af Gud, og det, der er af verden, altså imellem det, der kun er klogt, og det, der kun er dumt i Guds øjne, ja, imellem det, der kun er godt, og det, der kun er ondt.

Man har opgivet det absolutte i dets absolutthed.

Nogle steder er konsekvenserne åbenbart forfærdelige – andre steder knapt så åbenbart, men dog mærkbart.

Hvorfor vælger menighederne denne verdens tankegang – dens midler og metoder – dens veje?

Det skyldes trangen til *selvbevarelse* –

man vil bevare livet. Ganske vist siger man, at man vil bevare vidnesbyrdet. Derfor omgiver man det med en organisation – med vedtægter – gerne også med et økonomisk fundament – og meget andet af denne verdens tankegang.

Så har man greb om det – og så, tror man, bevares det.

Ja, sådan bevares det således, som Peter ville, at Gud skulle bevare Jesus – men Jesus afviste denne bevarelse.

I Guds rige mister man livet, når man bevarer det – og bevarer det, når man giver det hen som et hvedekorn, der falder i jorden og dør – men så bærer megen frugt.

Sådan tjente vor Herre Jesus – sådan tjente apostelen Paulus og de andre apostle – sådan er tjenesten, når den absolut »kun« er tjeneste for Herren, Gud den almægtige, og ikke har andre motiver end at lyde og ære Ham, *Ham alene*.

Paulus kan vidne om, at »hver stund, vi lever, overgives vi til døden for Jesu skyld, for at også Jesu liv må blive åbenbart i vort dødelige kød« (2. Kor. 4,11).

Men det synes menighedernes ledere ikke at være villige til. Så mister de jo alt! Måske kan de det slet ikke, fordi den organisation, de tjener, er så stor, at det på forhånd er udelukket at give den hen i døden for Jesu skyld og for vidnesbyrdets skyld.

Konsekvenserne endnu engang

Når man således bevarer livet, hvad da? Da udelukker man sig fra det underfulde, fra underet, fra opstandelseskraften. Guds navn er *Underfuld* – men det oplever man ikke i selvbevarelsen.

Så er menigheden heller ikke længer underfuld – slet ikke et under – men ligedannet med verdens tankegang og metoder. Den har måske den rigtige lære – forkynnder måske evangeliet – men uden kraft – uden salt. Den siger det rigtige, men det er stort set betydningsløst.

De, der læser Bibelen, kan imidlertid ikke forstå, at Gud ikke skulle være den samme i går og i dag og til evig tid. De føler sig ikke overbevist af en forklaring om, at Gud kun virkede underfuldt i den første tid.

Mange søger derfor hen til de forkyndere, der lover underet og tegn, »blot du tror« – og aner ikke, at deres sjæle kommer i en anden fare – forførelsens fare.

Thi en forkynner, der garanterer, at der sker underet og tegn, blot du tror, er en forfører. Kan underet og tegn garanteres og forudsiges, da er de ophørt med at være underet. Da er de et led i et program.

Lad os imidlertid ikke dømme dem for

hårdt, men snarere tænke på, om vi er medskyldige i denne åndelige forvirring, fordi vi ikke gik korsets vej, men bevarede livet på vore egne betingelser og derfor jog længselsfyldte sjæle i armene på en vildførende forkyndelse, der lovede dem alt det, de savnede hos os, fordi vi har lukket det underfulde ude – og bevarer os selv fra at følge Jesus.

Tag-selv-bordet

Når man har opgivet at sige JA JA til Guds vilje og vej og NEJ NEJ til alt andet – når man ikke betragter Gud i Hans absolutthed som Gud – når man er sunket ned i det relatives livsfelt – når selvbevarelse er blevet hovedsagen – da har man forvandlet tilværelsen til et tag-selv-bord.

Et eksempel, som jeg før har anvendt: Hvor mange af Guds børn spørger Gud, om de skal holde sommerferie og i bekræftende fald hvor – hvor mange spørger Ham, om deres feriepenge kunne anvendes til lindring for nogle af de lidende og hungrende mennesker ud over jorden? Hvor mange giver ofret en væsentlig plads i deres liv?

Og hvad med efterårsferie – og vinterferie – og – og?

Man tager sig en ferie – men er den imod Guds gode og fuldkomne vilje, da ligger den i ondskaften og volder større åndelige tab, end de ferierende fatter.

Man handler i virkeligheden ganske som verdens børn – men da man har valgt tilværelsen i det relative, ser man ikke noget forkert heri, slet ikke noget ondt.

Tilværelsens tag-selv-bord bugner med tilbud, og lever du på afstand af Gud, da tager du naturligvis, hvad du synes om – ikke blot en ferie – men meget andet – nogle tager sig endda en hustru uden at spørge Herren (Luk. 14,20 og Matt. 24,38).

Man går »naturligvis« til møder og Gudstjenester og er også et pænt og retskaffent, anstændigt menneske, som ingen i og for sig kan sige noget på – men spørgsmålet er, om dette er kristenlivet, eller er det blot et kristeligt liv, et kødeligt liv med et kristeligt anstrøg?

Apostelen Paulus beskriver kristenlivet således: »At leve er mig Kristus, at dø en vinding« (Fil. 2,21).

»Ingen af os lever for sig selv eller dør for sig, thi når vi lever, lever vi for Herren, og når vi dør, dør vi for Herren« (Rom. 14,7-8).

Kristus »døde i alles sted, for at de, der lever, ikke mere skal leve for sig selv, men for Ham, der døde og opstod for dem« (2. Kor. 5,15). En endnu mere ordret oversættelse lyder: »...for at de, der lever, ikke mere skal leve sig selv, men leve Ham, der døde og opstod for dem.«

Apostelen Johannes går så vidt, at han skriver: »...thi som Han er, således er også vi i denne verden« (1. Johs. 4,17).

Apostelen Peter siger, at vi skal væbne os med Kristi sind, »så I ikke i den tid, I endnu har tilbage, lever efter menneskers lyster, men efter Guds vilje« (1. Peter 4,1-2).

Nu kan enhver af os afgøre, om ikke vi straks skal tage angersord med os – kæmpe os igennem til den omvendelse, sendebrevene i Johannes' Åbenbaring pålægger de fleste af dem, som har øren at høre med (kap. 2,5,16,21 og 22, kap. 3,3 og 19) – det vil måske opleves som en meget trang port og snæver vej, og man kan blive bange for, om man formår det, eller om man som en slap buestreg ikke du'er i kamp og strid og derfor resignerer – har man glemt den daglig kæmpevane, som Brorson synger om, er det vanskeligt at tilegne sig den igen (læs Matt. 7,13-14) – men den trange port og den snævre vej fører til *Livet, således som det er beskrevet i Det nye Testamente* – ingen anden port og vej fører dertil.

For mit eget vedkommende beder jeg om forbøn og siger enhver forbeder af hjertet tak.

Lydigheden

Den første kærlighed (altså den kærlighed, der fattedes den udmærkede menighed i Efesus, Johs. Åbenb. 2,4) er den kærlighed, der elsker Herren sin Gud af hele sit hjerte, af hele sin sjæl og af hele sit sind (Matt. 22,37). Denne kærlighed, kun denne, er lydigheden.

Vi begyndte disse ord om lydigheden i september med at sige, at Herren ikke som det første ønsker vor lydighed, men os selv.

Vi kan slutte med at sige, at når den første kærlighed hersker i vort hjerte, da ønsker vi ikke som det første Guds hjælp, men Ham selv. Da har lydigheden sejret og hersker.

Da kan vi ud af vort ganske hjerte sige med salmisten: »Har jeg blot Dig, da attrår jeg intet på jorden« (Salme 73,25).

Da er alle menneskets dybeste behov stillet – da er glæden som en svulmende flod – da er Guds vilje kun god, absolut god, også om Han ikke frier mig af nøden, men hjælper mig et par skridt videre ad efterfølgelsens vej.

Herre, vor Gud, omvend os, da bliver vi omvendt! Udspy os ikke af din mund! Herre og Frelser, begynd forfra med dette kar og gør det til et kar, der er Dig til ære! Giv os at bestå for Dig i din tilkommelse! Giv os at gøre fyldest for Dine øjne. Lad således din vilje ske her på jorden med os, som den sker i Himmelen!

Amen!

Nogle ord om kærligheden

Kærligheden er lydigheden. Det er beskrevet i den første artikel. Men hvordan er kærligheden?

Vi kender alle den jordiske kærlighed og skatter den højt. Tænk blot på kærligheden imellem mand og hustru, imellem forældre og børn og imellem en lykkelig families medlemmer.

Vi kan imidlertid ikke fra den jordiske kærlighed slutte, at sådan er Guds kærlighed også, blot langt fyldigere. Guds kærlighed har nogle karaktertræk, som ikke findes i den jordiske kærlighed, end ikke den højeste.

Genstanden for kærligheden

Kærligheden retter sig ikke imod ting. Det gør hverken den jordiske eller den guddommelige kærlighed. Kærligheden gælder altid mennesker, personer. Kærlighed til penge er slet ikke kærlighed, men roden til alt ondt.

Den jordiske kærlighed er i nogen grad afhængig af sin genstand. Derfor elsker den sine nærmeste – men ikke usympatiske mennesker – ikke onde mennesker – det kan den ganske enkelt ikke – den ville hykle, om den påstod det.

Den guddommelige kærlighed er derimod ganske uafhængig af sin genstand – den går så vidt, at den elsker sine fjender og er rede til at gøre alt for dem, endog sætte livet til.

Den ser altså en værdi i sådanne, som den jordiske kærlighed ikke synes om.

Ja, ethvert menneske har i Guds øjne en meget stor værdi – ellers havde Han ikke skabt dem. Han elsker sin skabning. Gud elsker verden, d.v.s. alle mennesker uden undtagelse.

Gud er altså kærlighed. Ellers kunne han ikke elske sådan.

Hans kærlighed tillægger det af Gud elskede menneske et værd, som han/hun ellers ikke har. Man kan sige, at idet Gud elsker et menneske, tillægger Han det *absolut* værd – så absolut et værd, at intet offer er for stort for at frelse mennesket.

Sådan er den jordiske kærlighed ikke og kan ikke være.

Kærlighedens mål

Den jordiske kærligheds mål med de elskede er, at de får jordisk lykke.

Den guddommelige kærligheds mål er, at det elskede menneske skal blive, hvad Gud vil med det. Jordisk lykke er i forhold hertil af underordnet betydning.

Derfor er den guddommelige kærlighed ikke altid velkommen i et menneskes liv.

Dette ved Gud, der kender ethvert

menneske til bunds. Hans kærlighed er imidlertid i modsætning til den jordiske en guddommelig kraft, der omdanner det menneske, der lader sig elske af Ham, så det får del i guddommelig natur og begynder at fatte, at livets mål ikke er jordisk lykke og bekvemmelighed, men at blive det, hvortil Gud har kaldet ham/hende. Paulus kalder der for »målet, den sejrs pris, som Gud fra det høje kaldte os til i Kristus Jesus« (Fil. 3,14).

Guds kærlighed er således almægtig, idet den formår at genoprette den dybest faldne til at nå Guds mål med ham/hende.

Hvordan?

Gud giver i sin kærlighed ikke blot gaver, men sig selv – og det i to hellige betydninger.

Han giver sig selv *hen* for det elskede menneskes synd og brøde. Han tager en ufattelig smerte på sig for mennesket, som Han elsker. Han »overvinder« sig selv i *Getsemane* for at tage syndens skyld og straf ind over sig, så mennesket, som Han elsker, kan gå fri. Han ofrer med andre andre ord sig selv.

En sådan smerte kan kun den guddommelige kærlighed bære. Sådan elsker Han dig og mig!

Men Han giver sig også *til* os. Han vil altså have fællesskab med os. Han skænker os sig selv i sin hellige Ånd og optager os i sit allerfortroligste samfund som »hjemmehørende« hos Ham. Han drager os således med sin kærligheds snore hen til sig selv.

Så højt er det værd, Han i sin guddommelige kærlighed skænker os.

Dermed *forvandler* Han os, så vi kommer til at ligne Hans elskede Søn, vor Herre Jesus.

Han gør os altså elskelige! Det var vi ikke i os selv – men det gør Han os til i sin mægtige kærlighed.

Man kan derfor sige, at Han stiger ned under os og løfter os op til sig, thi sådan elsker Han os. Derfor taler apostelen Paulus om, hvor stor bredden og længden, højden og dybden i Guds kærlighed er. Den overgår al erkendelse, hvilket ikke betyder, at vi ikke er genstand for den i hele dens guddommelige fylde, thi vor begrænsede erkendelse hindrer ikke Gud i at elske os guddommeligt, altså over al vor forstand (Efes. 3,18-19).

Hans kærligheds mål med os er, som nævnt, noget højere end jordisk lykke. Han vil nå sit mål med os, hans skabninger.

Derfor er Hans kærlighed også streng, ja ubøjelig. Han tugter den søn og datter,

som Han elsker, og tillader ikke, at de går deres egen vej og taber målet af syne. Da opleves Hans kærlighed undertiden som hård nidkærhed og dens gløder som brændende glød (Højsangen 8,6).

En selvfølge?

Når Gud er kærlighed, så er det vel en selvfølge, at Han elsker mig. Sådan tænker mange. Det er Guds bestilling at elske mig! Det kan jeg bare regne med. Gud er faktisk nødt til det, thi Han er jo kærlighed!

Nej, Gud er aldrig nødt til noget, thi Han er ikke under nogen tvang eller nødvendighed. Han er fuldkommen fri.

Kærligheden er altså ikke en magt, som Gud er underlagt, men en magt, som er underlagt Ham, der er fri i enhver henseende.

Han er altså fri til at elske – men Han er også fri til at forhærde. Skriften går så vidt, at Gud siger: »Jakob elskede Jeg, men Esau hadede Jeg« (Rom. 9,13 flg.).

Er Gud da vilkårlig i sin kærlighed? Nej, der findes ikke nonchalance i Gud.

Gud er og forbliver retfærdig og kærlig, hvadenten han elsker eller hader! Men Guds retfærdighed er guddommelig og derfor over vore begreber, thi at Han elsker Jakob og hader Esau beror ikke på, at Han forud ved, at Jakob er »bedre« end Esau. Hvis det forholdt sig således, var Guds udvælgelse ikke Hans frie valg, thi da var Han jo nødt til at vælge »de bedste« og dem, der i en vis grad fortjente at blive valgt.

Derfor er Hans kærlighed imod dig aldrig en selvfølge, men nåde – kun nåde!

Han har i sin nåde udvalgt dig i sin kærlighed og for den – noget, han slet ikke var nødt til, men *valgte* at gøre i sin hellige og fuldkomne retfærdighed, der ikke indeholder nogen begrænsning af hans frihed til at gøre, hvad Han vil.

Vær derfor ikke overmodig, men frygt. Vær derfor taknemmelig og hør aldrig op med at takke og tilbede Ham.

Han har i sin kærlighed forudbestemt os til barnekår hos sig ved Jesus Kristus i følge sin egen frie viljes frie beslutning, altså uden at være nødt til det (Efes. 1,5). Hvilken nåde vi dog er genstand for! Man kommer til at bæve!

Således oplever vi Hans kærlighed og trofasthed, Hans hellighed og nåde som noget *underfuldt*, der aldrig kan indrangeres iblandt selvfølgelighederne.

Hvis du alligevel gør det, berøver du Hans kærlighed dens bevægende kraft – tager det ikke så nøje med lydigheden og bliver åndelig sløv, idet du tænker: Jeg

kan jo altid regne med mine synders nådige forladelse og Guds kærlighed!

Skjult

Det foran anførte siger indirekte, at Guds kærlighed ikke er umiddelbar genkendelig. Den er en *hemmelighed* for det naturlige menneske. Selv når Gud har åbenbaret den for os, forbliver den til en vis grad en hemmelighed. Undertiden er hemmeligheden så stor, at Guds kærlighed helt er skjult. Den er ikke til at få øje på.

Sådan er det, når det meget svære rammer et Guds barn – når det eneste, der ikke måtte ske, alligevel sker – når sorg og smerte og savn bryder et Guds barn ned. *Jobs* bog er hovedeksemplet herpå. Få kristne kommer igennem livet uden at opleve det tunge, uforståelige og meget svære. En af mine bedste tyske venner oplevede dette for ikke så længe siden og sagde til mig: »Hele mit hjertes fundament gik i stykker.«

Pastor FjordChristensen talte da om at vandre i troens *sikre mørke*.

Vor Herre Jesus sagde: »Salig den, der ikke forarges på mig« (Luk. 7,23).

Guds kærlighed er ikke til at få øje på – og dog er det Gud, der i sin kærlighed har ladet dette ske.

Da gennemgår vor tro, håb og kærlighed en åndelig dødsproces – en beredelse til en åndelig opstandelseserfaring af Guds ubegribelige, overvældende kærlighed.

Vi får da lov til at se Hans herlighed på en herligere måde end nogensinde før, og vi kan af hjertet synge med i den kendte sang: Hans vej går gennem det, vi tabte – Han giver mere, end Han tog!

Lad mig tale varsomt herom, thi det er mig for stort!

Ligesom Jeg!

Vor Herre Jesus siger til os: »Dette er mit bud, at I skal elske hverandre, *ligesom Jeg har elsket jer*« (Johs. 1,12).

Dette – kun dette er Hans bud til os. Opfylder vi det, opfylder vi hele Hans vilje. Opfylder vi det ikke, opfylder vi slet ikke Hans vilje.

Dette »ligesom Jeg« indprenter han ganske særligt alle gifte mænd: »I mænd, elsk jeres hustruer, *ligesom Kristus elskede menigheden og gav sig selv hen for den*« (Efes. 5,25).

Således er det først i ægteskabet og iblandt Guds børn, det viser sig, om vi elsker ligesom Jesus – eller vi ikke gør det.

Vi er elsket af Gud – Han har givet sig hen for os i døden på Golgata – Han har givet sig hen til os, da han gav sig selv til os i sin hellige Ånd!

At give sig hen for den elskede kan være smertefuldt – det er jo at lide for den elskede – lide for den elskedes mangler og fejl, hvad enten det er hustruens eller en

broders – det er jo at gøre sig medansvarlig for dem.

Gør kærligheden det?

Ja – oven i købet frivilligt og med glæde! Kærligheden er ikke uvillig til at lide, thi den er stærk – stærkere end døden!

Derfor sagde apostelen Paulus: »Jeg vil med glæde bringe ofre, ja ofres for jeres sjæle« (2. Kor. 12,15).

Jeg henvender mig nu til hver eneste gift mand, der læser dette, først og fremmest mig selv, med dette spørgsmål: »Er det sådan, du elsker din hustru?«

Men jeg spørger også enhver kristen: »Er det sådan, du elsker din broder og søster i Herren?«

Det er jo din og min hovedopgave!

Således forvandler kærligheden tilværelsen, så den ikke længer er et tag-selv-bord, men en fri og glad og taknemmelig *offertjeneste*. Man fremstiller sit legeme for Gud som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer hver morgen (Rom. 12,1), lever derfor ikke mere for sig selv, men for Ham, der døde og opstod for mig, og stiller Gud dette spørgsmål: »Hvad vil du, at jeg skal gøre?« Man frygter ikke Guds vilje, thi den er god – kun god – absolut god!

Så oplever man, at det er *saligere* at give end at tage. Der er slet ingen virkelig salighed ved tag-selv-bordet!

Menighederne i *Makedonien* er et strålende eksempel herpå: »Samtidig med at de stod deres prøve i megen trængsel, er der af deres *overvældende glæde* (bemærk dette!) og deres *dybe fattigdom* (bemærk også dette!) vældet frem en *rigdom* af gavmildhed. Thi det kan jeg vidne om: de gav efter evne, ja over evne, og det uopfordret. Indtrængende bad de os om den *nåde* (bemærk atter!) at være med i hjælpen til de hellige, og de gav ikke blot, som vi havde håbet, men *drevet af Guds vilje* (bemærk, bemærk!) gav de *sig selv* (NB!) først og fremmest til Herren og dernæst til os« (2. Kor. 8,1-5). Med deres gave gav de altså ligesom Herren sig selv!

De opfyldte Jesu bud – og var salige, jublende, mætte i deres sjæl og ånd!

Det er noget ganske andet end selvplageri. Det er heller ikke askese. Det er kærligheden, når den frit udfolder sig i sin egen kraft og glæde.

Når Guds børn er sådan, da er de *guld-kristne* (for at tale med *Brorson*). Når de ikke er sådan, er de tunge at danse med.

Når sådanne guld-kristne samles, da mærkes det straks, at Jesus er midt iblandt dem. De samles *i sandhed* i Jesu navn, d.v.s. *i Hans væsen, hans kærlighed og kraft*.

Når vi ikke samles sådan, ja da siger vi nok, at vi er samlede i Jesu navn, men det er mere *formelt* end reelt – og man har vanskeligt ved at mærke Ham selv i vor

midte.

Hellere to og tre reelt samlede i Jesu navn og den første kærlighed end en mængde, der kun formelt kommer sammen i hans navn! Er det derfor, vor Herre Jesus ikke taler om to- og trehundrede, men om to eller tre (Matt. 18,20)?

Et bedehus

Menigheden skal være et bedehus – det modsatte af et tag-selv-bord!

Det bliver den imidlertid kun, når vi elsker hverandre, ligesom Han har elsket os (se sammenhængen imellem vers 16 og 17 i Johs. 15). Hvordan skulle vi kunne bede – finde mættelse i at tilbede, gå i forbøn, anrabe Herren, hvis ikke vi er knyttet sammen med den første kærligheds stærke bånd?

Hvordan skulle vi kunne bære hverandres byrder og således opfylde Kristi lov, hvis den kærlighed er blevet kold?

Hvordan skulle vi overhovedet kunne være noget for Herren og for mennesker, hvis bitterhed, uvilje, dømmesyge, sympatier og antipatier fortrænger kærligheden – vor bøn bliver en formalitet – vort liv synker ned til at blive ord, men ikke kraft – det relative fortrænger det absolutte – vi bliver ganske som andre mennesker, der lever i denne verden.

Når kærligheden råder, da er bøn ikke en anstrengelse, men en forret, en glæde, et privilegium – man vil helst bede uaf-ladelig!

Heller ikke det er selvplageri eller askese eller noget andet, der er »fortjenstfuldt« og derfor udspringer af et åndeligt hovmod. Det er nåde over nåde!

Det underlige er, at når Guds kærlighed fylder hjertet, da »nyder« man tilværelsen – »nyder« sine måltider med tak og glæde – »nyder« naturen og al dens herlighed – det er, som om man med *N. P. Wetterslund* ser Gud i det mindste græsstrå – man »nyder« sit hjem, sine kære – man »nyder« også sit arbejde, thi man ser Gud der. Denne nydelse er fri og dog behersket, fordi kærligheden hersker – altså ikke behersket af loven og dens spiseregler og andre regler – men behersket, så der ikke så meget er tale om afholdenhed *fra* som om afholdenhed *i* – det er liv og overflod af liv!

Men der er ikke noget at være impone-ret over – ikke noget at rose sig af – det er Guds gave fra først til sidst – livet er blevet *underfuldt!*

Jeg gentager: Når vi, Guds børn, er sådan og har det sådan, da kan det mærkes, at menigheden er *Kristi legeme*, og hver enkelt af os *et lem derpå!* Da har menigheden undergået forvandlingen fra at være et prædikehus til et *bedehus*, hvor alle lemmerne på Kristi legeme »yder deres bidrag«, og Ordets forkyndelse har fået den

plads, som ikke mennesker, men Ånden tildeler den.

Men har vi forvandlet menigheden til et åndeligt tag-selv-bord, hvor vort væsentlige spørgsmål er: »Hvad får jeg ud af det?« da går det tilbage for hver gang, vi mødes!

Da viser det sig snart, at Guds hus ikke er et bedehus.

Nu kan enhver af os atter afgøre, om vi skal tage angersord med os og søge den omvendelse, vi absolut må igennem, hvis ikke vort liv og vidnesbyrd skal synke ned i det relative og vi selv miste det kald, hvortil Gud fra det høje kaldte os i Kristus Jesus.

Der er nogle afguder, der må kastes ud og brændes – nogle bånd og bindinger, der må brydes – ja, måske må selve hjertet sønderbrydes, for at Gud kan udøse sin kærlighed deri.

Tvang?

Paulus siger, at Kristi kærlighed *tvinger* os (2. Kor. 5,14). Kan det være sandt? Jeg har jo lige sagt, at kærligheden får os til at gøre alt frivilligt og med glæde, endog at bringe ofre over vor evne.

Læser vi apostelens ord i dets sam-

menhæng, lægger vi mærke til, at han samler opmærksomheden om, at *een er død i alles sted* (vers 14) og *han døde i alles sted* (vers 15a) for at de, der lever, ikke mere skal leve sig selv, men leve Ham, som *døde og opstod for dem* (15b).

Det er ikke Guds kærlighed som et alment begreb, han taler om, men *Kristi* kærlighed, der ikke er et begreb, men gerning, et offer, et blodigt offer under usigelig smerte – en lidelse, vi ikke kan sammenligne med nogen anden lidelse, end ikke Jobs – en smerte, som ikke har sin lige, thi han lod sig gøre til *en forbandede for vor skyld* (Gal. 3,13). Kun således kunne vi løskøbes fra lovens forbandede og blive arvinger til Guds herlige forjættelser.

Nu kan enhver af os gå ind i sit lønkammer og give sig tid til i ånden at dvæle ved korsets fod – give sig tid vil sige at give Gud tid til at tale til dig.

Mon du da ikke mærker, at Kristi kærlighed tvinger dig til at komme helt ind i Lyset – bekende dine synder – slippe din egenvilje og dens afguder – tvinger dig til at gøre det *frivilligt*, så du slutter med ligesom *Zinsendorf* at sige: »Alt det har Du gjort for mig – hvad må jeg gøre for dig?«

Og så kan det være, du føler trang til at synge den sang, den skotske *George Matheson* skrev, da han rantes af blindhed:

O du, som holder dine fast,
i dig Guds kærlighed jeg så!
Jeg giver Dig mit liv, som brast,
at skjult med Dig i Gud det må
sin hele fylde få!

O lys, som stråler om min vej,
min væge flakker bleg og mat.
Jeg har kun lys og kraft i Dig,
mit hjertes fakkel henter sig
Dit lys selv midt om nat!

O fryd, i smerten kendt på ny,
jeg vil ej følge tvivlens råd;
Din bue ses på begsort sky,
og snart skal rigt og herligt gry
en morgen uden gråd.
O kors, min kraft, mit håb, min trøst,
fra Dig jeg vover ej at fly!
Bort falske ære, tomme lyst,
i støvet ned, at der en høst
kan blomstre evigt ny!